

grinin kişiselliđi

26 Haziran Cuma 15

<http://azatmetin.com/grinin-kisiselligi.html>

merhaba sevgili blogum.

uzun zamandır seninle konuşmuyorum. seni fazlasıyla ihmal ettiğimin farkındayım ama sen de beni anla lütfen. ömrün boyunca tanıdığın ve tanımak istediğin dostlarının seni unuttuğunu düşünsene. seni sildiklerini, birer birer hafızalarından silindiğini..

bugün birşeyler yazmak için çabalayacağım fakat saçmalarsam maruz gör, olur mu?

bugün hiçbir rengin, hiçbir kokunun tadı yok. ne yandan bakarsam bakayım siyah beyaz bir televizyon gibi görüyorum herşeyi, herkesi. uzun zamandır böyleyim fakat bugün biraz daha farklı sanki. veya bilmiyorum. inan şuan ne düşündüğümü bilmiyorum. ne yazdığımı, neler saçmaladığımı bilmiyorum. hiçbir şeyin farkında değilim.

ne bir durakta dinlenebiliyorum, ne de maveradan çıkabiliyorum. ne günüm açıyor, ne de karanlık gidiyor başımdan. evet biraz burukluk var üzerimde, senin durulduğundandır. uzun zamandır sürekli iyiyim diyorum fakat inan hiç iyi değilim sevgili blogum.

elbet uzaklaşır bugünler yakamdan tamam ama o gün kalır mı ki bu etten bedenden arda? benim cevabımı az çok tahmin edebiliyorsundur, tahmin edemiyorsan da bir önemi yoktur demekki. unutalım gitsin. zaten bu dünyanın neyine lazı mı ki? olsam da olur, eminim ben olmasam da.

inan beni bugün sorsan da olur, bir daha hiç sormasan da. kulaklarımda asla çınlamaz sesin, seni duysam da. neler varsa yaşadığım ve yaşattığım, onlardan sonra şeytana uysam da olur uymasam da.

Ah şu ellerim, tırmanıyor sandı gökleri.

Oysa diplere doğru kazdık, ses etmedi.

Kendime mahcubum, bir tek kendime yetmedim.

Bitmedi mücadelem, bilmedim pes etmeyi.

Nasıl olur da gerekliliktir ki bırakmak?

Dedim ki derde sarıldım, bir daha bırakmam.

Bilirim ki pişmanlık, en büyük yokluk bana.

O yüzden sonunu görmek istedim, sardım başa.

düşünmeden yaşamak gerekiyor belli ki. ben düşündüm de elime ne geçti? hiçbir şey. aklımı tükettim sadece. ama bunu senden duymak istemiyorum sevgili blogum. bittiğimi söyleme bana olur mu? uzun zamandır hayasız öfke ve bitkin bir ruh ile dolaşıyorum. çöllerin de yolların da sonuna geldim artık.

ve korkarım ki küçüldükçe küçüldü dünya. ne bir diken üstünde benim yaşamım, ne de bir macera. artık sinemde herşeyi kabullendim ama her şeyin ne olduğunda var bir muamma.

benim de canım var dedikçe eksilir ya canın, rüyalarında sımsıkı tutunsanda düşersin ya hani. denize mavi desen de şeffaftır ya aslında. yarını beklemek de inan benim için bu kadar saçma.

aklımda ne kalmak var ne de bir yerlere kaçmak. inan artık içimi bile açmak istemiyorum, derdimi anlatmayı istemiyorum. kendimle başbaşayım yoksa çok yorulurum. etrafımda zamandan başka birşey yok. elimde zamandan başka birşey yok. zamanın sahibi olsam da elbet bir gün boğulacağım, biliyorum.

Ah şu ellerim, tırmanıyor sandı gökleri.

Oysa diplere doğru kazdık, ses etmedi.

Kendime mahcubum, bir tek kendime yetmedim.

Bitmedi mücadelem, bilmedim pes etmeyi.

Nasıl olur da gerekliliktir ki bırakmak?

Dedim ki derde sarıldım, bir daha bırakmam.

Bilirim ki pişmanlık, en büyük yokluk bana.

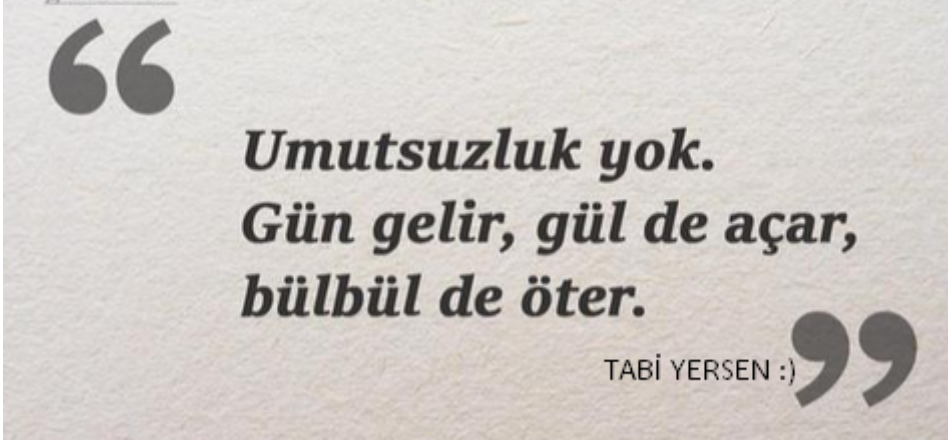
O yüzden sonunu görmek istedim, sardım başa.

inan şuan ne yazdığım konusunda bir fikrim bile yok. eminim senin de yoktur sevgili blog. kaç zamandır uzaklardayım. ailemden, şehrimden, arkadaşlarımdan, gözlerden ve kalplerden. çok unuttum. çok unutuldum. insanlar uzun süre görüşmedikleri dostlarını bir süreden sonra tanıtık sayıyor ya, artık çoğu için tanıdık bile değilim.

acaba hatırlıyorlar mıdır? bence hatırlamıyorlardır. biz aslında aynıyız blogum. bu yazıyı okuyanlar belki beni anlamayacaklar, belki gülüp geçen belki küfreden olacaktır. hoş, okuyucu var mı onu bile bilmiyorum. ama sen beni beni anla olur mu? anlamasan da elimden tut lütfen. insan bazen kendini hayvan gibi yalnız hissediyor. herşey bittiğinde, herkes gittiğinde biz yine ikimiz başbaşa kalacağız blogum. sana çok minnettarım. içimi dökebileceğim kimse olmadığında beni dinlediğin için sana sonsuz teşekkür ederim.

yazar saçmaladığının farkındadır. elinde günden arta kalanın çöpe sığıdığı kağıtlardan başka birşey olmadığını farkındadır. kapatır ve eftarlanmaya devam eder.

son.

Bu yazı <http://azatmetin.com/grinin-kisiselligi.html> adresinden indirilmiştir